

ταστάσει τοῦ κειμένου τοῦ Αἰσχύλου εἶναι ὁ Porson, ὁ G. Hermann καὶ ὁ W. Dindorf. Ὁ Porson ἐσκόπει χάριν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ νὰ ἀντιβάλη αὐτοπροσώπως τὸν Μεδ. κώδ., οὗ τὴν ἀξίαν εἶχε καταδείξει ὁ Askew, τὸ σχέδιον ὅμως τοῦτο δὲν ἐπραγματώθη, ἡ δὲ ἐκδοσις τοῦ Πόρσωνος ἐκτυπωθεῖσα ἔ. 1794 ἐδημοσιεύθη ἔ. 1806. Κακόβουλος ἀνατύπωσις αὐτῆς εἶναι ἡ τοῦ ἔτους 1797 editio Glasgoviensis. Ὁ G. Hermann, ὁ μέγας τῆς Λειψίας φιλόλογος, διὰ παντὸς ὡς ἔπος εἰπεῖν τοῦ βίου αὐτοῦ ἠσχολεῖτο περὶ τὸν Αἰσχύλον, ἡ δὲ ἐκδοσις αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ M. Haupt (1852 καὶ ἐν νέᾳ ἐκδόσει ἔ. 1859). Ὁ Dindorf ἐξεπόνησεν διαφόρους ἐκδόσεις τοῦ Αἰσχύλου καὶ τῶν σκηνηκῶν ποιητῶν (τὴν τελευταίαν ἔ. 1869), ἡ δὲ κυρία ἐκδοσις τοῦ Αἰσχύλου ἐγένετο ἐν ἔτει 1841—1851 ἐν τρισὶν τόμοις, ὧν ὁ τρίτος περιλαμβάνει τὰ Σχόλια. Περιώνυμος δὲ πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ Αἰσχύλου καὶ κατανόησιν τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν χρόνων αὐτοῦ κατέστη ἡ ἐκδοσις τῶν Εὐμενίδων ὑπὸ Otf. Müller (1833), εἰ καὶ ἐν τισὶν ὁ G. Hermann ἀπέδειξεν πλάνας τῆς ἐκδόσεως ταύτης. Ἐκ τῶν ἐκδόσεων, αἵτινες φροντίζουσιν ἐν ἴσῳ λόγῳ περὶ τῆς κριτικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς, πλὴν τῶν μερικῶν ἐκδόσεων δραμάτων τινῶν, ἰδιαιτέρας μνείας ἀξιοῦνται αἱ τοῦ Schütz (πρώτη ἐκδ. ἐγένετο 1782—1794, δευτέρ. ἐκδ. 1799—1807 καὶ τρ. ἐκδ. 1809—1821, μικρότεραι δὲ ἐκδόσεις 1800 καὶ 1827), ἡ τοῦ Blomfield (Προμ. 1812, Πέρσ. 1814, Ἑπτ. ἐ. Θ. 1822, Ἀγαμ. 1822, Χοηφ. 1824) καὶ ἡ τοῦ Weil (1858—1867).

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ προκειμένου τόμου περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου Δούκα (Αἰσχύλος παραφρασθεὶς σχολιασθεὶς τε καὶ ἐκδοθεὶς ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα εἰς τόμους δύο, ἐν Αἰγίνῃ 1839) χάριν τῶν Ἑλλήνων φιλοπονηθεῖσα ἐκδοσις τοῦ Αἰσχύλου. Ὁ Δούκας καίπερ ἀπολειπόμενος πολὺ τοῦ Κοραῆ εἰς τὰ τῆς φιλολογίας (ἐπιθι Δ. Θερειανοῦ Ἀδαμάντιος Κοραῆς τόμ. 2, σελ. 217 καὶ 271—283) οὐδὲν ἥττον ὅμως ἀποτελεῖ σὺν αὐτῷ τὴν συν-